

Forrás: <http://erdsigyula.blogspot.com/2013/07/zamori-zoltan-vedesemre-profeszor-ur.html>

Zámori Zoltán: A védésemre professzor úr meghívta a gépészkar számos tanszékvezetőjét

„A védésemre professzor úr meghívta a gépészkar számos tanszékvezetőjét, hogy a bemutatónak súlyt adjon és a tanszékünknek ugyanakkor hírnevet szerezzen.“

Kazahsztánban ért a hír, hogy elveszítettük Ladó professzor urat.

Hallgató koromban ismertem meg őt és sokáig nem tudtam eldönteni, hogy a korának vagy a személyiségének szól-e az a tisztelet, amit éreztem iránta.

Sosem volt öreg ember. Számomra szinte semmit sem változott az évek alatt amíg ismertem őt. Egy felnőtt volt, akit engem a neveltetésem tisztelni tanított. Felnőtt, aki tudja magáról hogy ki ő és tudatosan éli az életét.

Azt hiszem először a felnőttnek szólt a tiszteletem.

Végzősként olyan diplomamunkát választottam magamnak, ami távol állt a Termelési Rendszer szak megszokott gazdasági vagy vezetési tartalmú témáitól. Egy két és fél tengelyes CNC vezérlő programját készítettem el egy akkoriban még ritkaság számba menő PC-n, aminek a működését egy az az évben a BNV-n is újdonságnak számító grafikus képernyőn lehetett tesztelni, majd a valódi mozgásokat egy általam tervezett dob plotteren kirajzolni.

A védésemre professzor úr meghívta a gépészkar számos tanszékvezetőjét, hogy a bemutatónak súlyt adjon és a tanszékünknek ugyanakkor hírnevet szerezzen. Abban az évben Weininger Zoli tankörtársam is remek diplomamunkát produkált, amikor az általam is használt személyi számítógépet használva néhány soros kommunikációjú telemetriai állomást épített hozzájuk bemutatva, hogy egy csarnok valamennyi szerszámgépével – 128 állomást lehetett sorbakötni – 8 bitnyi adatot, illetve 8 bitnyi utasítást lehet kommunikálni egy sodort érpáron. Ez a demóban elég volt ahhoz, hogy gépállás okokat, szerszámválasztást, cigarettaszünetet, illetve bármilyen kigondolt valós és képletes helyzetet kezelni lehessen egy diszpécser központból, diákok által megépítve.

Siker voltunk – hallgattak a professzorok.

Három éve múlva egy telefon hívást kaptam a tanszékről, hogy a professzor úr úgy gondolja dolgozhatnék ott tanársegédként. Addigra ért meg a világ, hogy a személyi számítógépek megjelenése a tanszéken aktuális legyen és emlékezett rá, hogy ebben én otthon vagyok és így nem kell „kívülről“ keresnie valakit.

Egy év múlva az első tanszék voltunk az egyetemen, ahol szabadon hozzáférhetőek voltak a PC-k a hallgatók számára és ahová még a villamoskari hallgatók is átjártak, mert itt közösségek alakultak, szabadon és alkotásra ösztönözve. Sokan ebben az időben még számítóközpontokban gondolkodtak „álpadlókkal, állmennyezetekkel és álfontoskodással“ – édesapám után, szabadon. A „mi“ tanszékünkön más vezető volt.

Ő nem csak azt látta a gépben, hogy pénzt és tekintélyt lehet csinálni a segítségével, hanem azt is, hogy ezt már a hallgatók is megtehetik, ha lehetőségük van rá. És ez a World Wide Web előtt történt úgy 15 évvel.

Azt hiszem, másodszorra az igazán fontosat észrevenni képes és ennek megfelelően cselekedni tudó vezetőt tanultam meg tisztelni benne.

1990-ben Japán ösztöndíjamból hazatérve már új tanszékvezető volt a tanszéken. Hamarosan távoztam a tanszékről én is, mert az átalakulóban lévő gazdaság és a piacon megjelenő tanácsadó cégek nagyobb

kihívást jelentettek, mint az akadémiai lét. Sosem voltak egyetemi tanári ambícióim. Ezt professzor úr biztosan látta mert nem is volt ilyen elvárása velem szemben.

Évekkel később összefutottunk a Deloitte-nál, amikor egy szakértői csoportra volt szükségünk, ami a cégen belül nem állt rendelkezésre. Az egyik partneren keresztül, aki régi barátja volt a professzor úrnak ő is belefolyt a munkába. Én akkor találkoztam vele utoljára és bár közben eltelt több mint 12 év ő semmit sem változott.

Utoljára azt tanultam meg benne tisztelni, hogy a változások között is volt valami ami állandó maradt – a személyisége. Vannak dolgok amik jó, ha nem változnak. Vannak emberek akiknél öröm, hogy megmaradnak annak akiknek mindig is ismertük őket.

2013, szerző: [Erdősi Gyula](#)